

Chodovec – Dolní Krč

Přijedete li MHD na zastávku Chodovec v Praze 4, tak na první pohled není jasné, proč jste vlastně vystoupili. Snad jedině proto, že jste se rozhodli utratit celoživotní úspory své i všech příbuzných zakoupením luxusního auta u některého ze zahraničních zástupců exkluzivních značek.

Přesto naše dnešní vycházka začíná právě tady. Nikde žádný poutač, nebo informace proč se tady zastavit a rozhlédnout. A přece je to mezi starým Chodovem a Spořilovem místo pro Prahu významné. Stojíme teď před nultým kilometrem dálnice D 1. Ano právě tady se začala v roce 1971 s asi padesátiletým zpožděním psát historie československé dálniční sítě, hezky pomalučku, prvním úsekem Praha – Mirošovice, stavěl se čtyři roky a právě v tom jedenasedmdesátém byl zprovozněn.



Dálnicí a všemi navazujícími komunikacemi bylo dokonale rozděleno vše, co se tady v okolí postavilo. A tak spojit obě strany a překonat nultý kilometr se snaží lávka pro chodce a cyklisty pojmenovaná Horní Roztyly – Chodovec. Svoji délkou skoro 200 metrů překonává dálnici a souběžnou dvouproudovou přípojku a stává se **symbolickou bránou** do hlavního města. Nejen efektivní ale i dokonale funkční most navrhl J. Korbelář z firmy Pontex.



Za pekelného hluku kdy téměř není slyšet vlastního slova jsme došli na vrchol mostovky. Je odtud slušný výhled třeba na Archiv hl. m. Prahy, Státní archiv i Národní archiv v jediném komplexu budov, zajímavý architektonický počín, rozhled je i na Prahu, ta je dnes ale v mlžném oparu, zato na řítící se kamiony i osobáky pod námi v obou směrech je vidět dokonale.



To by se dnes Vinohradská záložna divila, jaké místo vybrala v roce 1924 pro Spořilov, první pražské zahradní město. Tehdy to byly tiché polnosti za Prahou, dnes je to pro zdejší obyvatele bojiště s kamiony a automobily, ve kterém nemohou zvítězit.

Dole pod námi mezi dálnicí a dvouproudovou přípojkou je na místě kam vlastně nelze ani přijít pěšky bez nasazení vlastního života, pomník k uctění památky obětí dopravních nehod, také se stal symbolem na nultém kilometru dálnice.



Přešli jsme po mostovce a jsme na druhé západní straně dálnice v malém souboru veřejných, komerčních i bytových staveb Horní Roztyly, městská část Praha 11. Hned za dálnicí jsme nechali za sebou moderní budovu G. Ř. hasičských záchranných sborů a jsme před pro nás zajímavým objektem Domem s pečovatelskou službou pro Jižní město. Velký a hezky situovaný objekt v malém parčíku, snad se tu seniorům žije dobře.



Prošli jsme objektem DPS abychom viděli i protilehlou část stavby, asi to vypadalo, že patříme k místním klientům. Okolo šla zrovna na procházku paní učitelka s asi dvaceti dětmi mateřské školky. Zavelela stát a my jsme si vyslechli nacvičenou mikulášskou písničku pro „babičky“. Zatlaskali jsme jim a jdeme dál.

Na domov seniorů navazují paneláky, nejsou situovány v řadách, jak to bývá obvyklé na sídlištích ale v blocích, uvnitř tak vzniká klidné místo pro odpočinek, dětská hřiště a třeba i nějakou tu zajímavou sochu nebo plastiku. Když jsme tady je potřeba se tedy podívat dovnitř. Mezi zelení, a dětským hřištěm je na skále bronzová plastika „**Prase na procházce**“ od sochaře Čestmíra Sušky z umělecké skupiny Tvrdohlaví.



Další uzavřený blok, jen nepatrná úzká ulička nás pustila dovnitř a opět klidné místo s velkým dětským hřištěm. Tady má pobavit, možná někoho vyděsit socha „Oskar“. Tu v roce 1991 vytvořil z pálené hlíny sochař Jaroslav Róna. Paneláky končí a celý obytný soubor se zcela mění z paneláků na řadové rodinné domky, vilky a zajímavé terasové bydlení.



Poslední z řadových domků necháváme za sebou a přes autobusový terminál Roztyly jsme došli k Michelskému lesu. Výhled od lesa na protější svah je docela zajímavý, komplex T – Mobile, Ústav geofyziky AV ČR s geoparkem to vše se nedá přehlédnout a to se tady ještě buduje jedna z největších současných staveb **komplex Roztyly Plaza**.

Místo autobusů nové kanceláře



Před námi je teď cesta **Michelským lesem**, to je severozápadní částí Kunratického lesa. 300 hektarů souvislého lesa, nic podobného na území hlavního města nenajdete. V posledních letech tady v nejsevernější části dochází k úpravám na lesní sportovní a odpočinkový park. Nově tady vznikl Běžecký okruh Nové Roztyly, Fitness, Parkurové hřiště, Disk golf, nový rybník, loučka k odpočinku a sportování. Vyčištěné území od náletů končí gril hospůdkou „Za větrem“.



Došli jsme asi do poloviny cesty mezi Roztyly a rybníkem Labuť a jsme před bývalou lesní školkou a jednou z největších zajímavostí zdejšího lesa. Rostou tu na dětském hřišti dva u nás vzácné sekvojovce. Byly tu vysazeny ze semínek, získaných od sekvojovců ze zámeckého parku v kraji blanických rytířů v Ratměřicích. Sem je nechal přivést jako třináctileté semenáčky z Kalifornie hrabě Otto Chotek, tehdejší majitel ratměřického panství. Jejich stáří je asi 160 let a jsou největší a nejstarší u nás.

Ale i ty v Michelském lese jsou již pořádně vysoké, měří přes 37 metrů a obvod kmene se blíží ke 4 metrům. Je to hodně ale konkurovat největšímu sekvojovci světa, pojmenovaném Generál Sherman se asi hned tak nevyrovnej. Ten kalifornský gigant má obvod **kmene 31,3 metru**. Vzhledem k tomu že tyto výjimečné stromy se dožívají, až 3 tisíc let mají ty naše v Michelském lese ještě spoustu času, aby jej alespoň dohnaly.



Sekvojovce, výjimečné a státem chráněné stromy v Michelském lese



Je za námi další kilometr lesem, došli jsme na jeho západní okraj k **rybníku Labuť**. Tenhle rybník je prý tak starý že není úplně jisté, kdy byl zbudován, mohlo to být někdy na začátku 19. století, možná i dřív. Rybník Labuť je jedním ze zastavení NS podle Kunratického potoka. Ten jej sytí a zároveň obtéká, aby se po pár desítkách metrů spojil s potokem Roztylským a společně skončily v nedaleké Vltavě u zrušených branických ledáren. Informační tabla u břehu seznamují turisty s přírodou i historií českého rybníkářství. To podporoval již Karel IV. vybízel a dokonce přikazoval stavět nové rybníky. **Karel IV. k českým stavům v roce 1356.**

Všem stavům i městům nařízení dávám pilně stavěti rybníky, jednak aby bylo postaráno o hojnost ryb pro potravu lidu, dále pak, aby se voda z bahnišek a močálů v nich mohla nashromážďovati, za účinku slunce a teplých větrů odpařovati a jako vodní pára blahodárně na rostlinstvo působiti. Dále pak mají rybníky.....

A další rady následují, i dnes by se hodily. Tak tohle je ten starý, docela romantický, rybník Labuť, labutě jsou tady po celý rok, dnes jako na potvoru jsou asi někde na výletě.



Přežili jsme přechod přes rušnou, z části rozkopanou Vídeňskou ulici a jdeme podle Kunratického potoka náletovým lesem směr **Dolní Krč**. Kdysi se tu vařilo pivo, jen kousek od silnice stál parostrojní pivovar, pivo Pragovar se tu vařilo ještě v roce 1943, poté byl zrušen, zbyl z něj jen komín, budovy, v nichž se cosi skladuje a pivovarský rybník. Že se o něj nikdo nestará je vidět na první pohled. Zarostlý řasou si své obyvatele v okolní přírodě jistě najde.



Pár desítek metrů dál je trochu jiný svět. Upravený a čistý les, střížený trávník připravený na golf, samozřejmě vše ukryto za neprůhledným plotem.



To vše na břehu zámeckého rybníka souvisí s čtyřhvězdičkovým hotelem Chateau st. Havel. To je současnost.



Minulost je ale zajímavější, kaple svatého Havla vznikla v 16. století přestavbou z hospodářského dvora a tvrze. V 17. století ji zakoupil Řád obutých karmelitánů při kostele sv. Havla v Praze 1 – Starém Městě a přestavěl ji na letní zámeček. Po zrušení řádu byl v držení barona JUDr. Schlossera upraven na zámek v anglickém novogotickém stylu stejně jako přilehlý park s několika rybníky. Dnes tedy zámek slouží pro potřeby čtyřhvězdičkového wellness hotelu.

Naše vycházka se pomalu blíží ke konci. Kdyby v Praze šlo všechno tak jak je v plánu tak bychom jen pár desítek metrů od zámku nastoupili do metra trasy D ve stanici V Zálesí. Již od roku 2015 bychom se před nástupem do vozů metra kochali pohledem z prosklených nástupišť na siluetu zámku a na upravenou vodní plochu, nad kterou se stanice metra má jakoby vznášet.

Stanice metra D V Zálesí, ještě se ani nekoplo a již má nový název Nádraží Krč



Zajímavý projekt stanice se ale také kdesi vznášá. Škoda mohl to být pěkný závěr vycházky. Zatím je tu ošklivé parkoviště, ještě ošklivější nádraží ČD, křoví a haldy jakéhosi materiálu uloženého v bahně. Naštěstí autobusy pražské MHD jsou stále spolehlivé, v Dolní Krči situaci zachraňují a po chvíli se již loučíme u metra na Budějovické.

Na Chodovci, Praze 11 a Dolní Krči 1. Prosince 2022.

Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek

Zajímavé fotky pořídily Lýdie Stoupová a Hana Mašková

Před Domem s pečovatelskou službou na Praze 11.

